Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 144 747 van 2 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 30 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 3 november 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een asielaanvraag wensen in te dienen antwoorden zij: *"Om de toekomst van mijn kinderen te verzekeren, in België worden de mensenrechten gerespecteerd".* Op de vraag of het een probleem is indien de asielaanvraag in Spanje wordt behandeld, antwoorden verzoekers: *"De mensen zijn daar arm. Mijn familie is van plan om naar hier te komen waarom zou ik naar daar gaan.".*

Op basis van de genomen vingerafdrukken van verzoekers bij binnenkomst in Spanje, neemt de verwerende partij op 24 april 2015, met kennisgeving diezelfde dag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, nadat Spanje akkoord ging met de overname van de verzoekers (bijlage 26 quater). Dit is de bestreden beslissing.

Verzoekers worden niet vastgehouden in een door de artikelen 74/8 et 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) voorziene plaats.

Er is geen repatriëring voorzien.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

"*Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen*."

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.3.1. Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verweerder geeft aan dat de verzoekers niet van hun vrijheid werden beroofd, dat zij zelf het grondgebied dienen te verlaten om zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties en dat de verzoekers niet aantonen dat een gewone procedure te laat zou komen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat slechts de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel (of terugdrijvingsmaatregel) waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen. Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen) omvatten, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen "*in het bijzonder*" van voornoemd artikel blijkt dat slechts in geval de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats een wettelijk vermoeden bestaat dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. In casu blijkt echter niet dat de verzoekers zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

2.3.2. Verzoekers voeren het volgende aan met betrekking tot het uiterst dringende karakter:

"De verzoekende partijen zijn op 2 november 2014 toegekomen op het Belgische grondgebied, waar zij op 3 november 2014 een asielaanvraag hebben ingediend.
Aangezien er van de verzoekende partijen op 20 maart 2014 2014 vingerafdrukken werden geregistreerd te Melilla (Spaanse enclave) wegens illegale binnenkomst, is de verwerende partij van oordeel dat niet België maar Spanje de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoekende partijen
Op 19 november 2014 werd door de verwerende partij aan de Spaanse instanties dan ook een overnameverzoek gericht. Dit verzoek werd, op grond van artikel 13 (1) van de Dublin-III verordening, op 14 januari 2015 door Spanje aanvaard.
Bijgevolg heeft de verwerende partij aan de verzoekende partijen op 24 april 2015 (kennisgeving 24 april 2015) het verblijf in het Rijk geweigerd en werden hun een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (stuk 1).

Volgens de bestreden beslissingen dienen de verzoekende partijen het grondgebied van het Rijk binnen de zeven dagen verlaten en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties. Dienaangaande werd aan de verzoekende partijen een doorlaatbewijs (bijlage 10bis) afgeleverd (stuk 3).
De verzoekende partijen merken op dat zij op dit moment (nog) niet werden opgesloten in functie van repatriëring naar Spanje.
Dit betekent evenwel niet dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dit een beletsel zou zijn om een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt immers:
"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."
Hieruit blijkt zeer duidelijk dat er een uitwijzingsbevel voorhanden moet zijn "waarvan de tenuitvoerlegging imminent is". Dit is in het bijzonder "wanneer men wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats of ter beschikking is gesteld van de regering".
Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet suggereert dus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid zijn wanneer de verzoekende partijen niet zijn opgesloten in het kader van een repatriëring op grond van de Dublin-III verordening en in casu naar Spanje.
Dit is immers noodzakelijk teneinde tegemoet te willen komen aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de vereiste te voldoen aan een effectief rechtsmiddel zoals bepaald door artikel 13 E.V.R.M.
Om te voldoen aan de vereisten van artikel 13 E.V.R.M. moeten de verzoekende partijen de mogelijkheid behouden om de schorsing in uiterst dringende noodzakelijk te vragen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs waar zij niet het voorwerp uitmaken van dwangmaatregelen, wanneer het noodzakelijk en dringend is om een effectief onderzoek te doen van de grieven op basis van artikel 3 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. c. Belgique n° 70055/10 en date du 27 février 2014, § 104).
Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste bij uiterst dringende noodzakelijkheid de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat de betrokken persoon opgesloten zat in functie van een repatriëring :
"Toutefours, dans des cas exceptionnels, afin de respecter les exigences requises par l'article 13 de la CEDH, la partie requérante doit conserver la possibilité de demander la suspension d'extrême urgence d'un ordre de quitter le territoire, même lorsque celui – ci ne fait pas l'objet d'une mesure de contrainte, chaque fois qu'il d'avère necessaire et urgen de procéder à l'examen effectif de griefs tires de la violation de l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 27 févier 2014, S.J./Belgique, § 104).
Il appartient dans ce cas à la partie requérante de justifier, dans l'exposé de l'extrême urgence de la demande de suspension introduite, la raison pour laquelle elle estime que la suspension de l'exécution de cet ordre de quitter le territoire, selan la procédure de suspension ordinaire, interviendra trop tard et ne sera pas effective.
Cette justification doit être étayée par des éléments concrets susceptibles d'en établir la réalité, d'en cerner la nature et la consistence, et de justifier l'intervention urgente du juge quant à ce. A cet égard, le délai dans lequel une partie requérante introduit une demande de suspension d'extrême urgens après la notification de la decision attaquée, peut constituer une indication du caractère d'extrême urgens ou non de cette demande." (CCE, n°131 614 van 17 oktober 2014 in de zaak 160 883/V).
Dit arrest kan in casu naar analogie worden toegepast. Immers, niet alleen kan in casu een repatriëring naar Spanje iedere dag verwacht worden maar ook dient rekening gehouden te worden met de omstandigheden waarin de verzoekende partijen zich bevinden.
Het gaat om een gezin van een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen, met andere woorden gaat het om een groot gezin. Daarnaast dient ook rekening gehouden te worden met de nationaliteit van de verzoekende partijen, zij zijn afkomstig uit Syrië een land dat zich ontegensprekelijk in een situatie van oorlog bevindt. De verzoekende partijen zijn hun land ontvlucht in de hoop op een beter leven in België.
De verzoekende partijen verblijven op dit moment allemaal in het opvangcentrum te 4460 Bierset, Rue de Velroux Gate I.
Door de bestreden beslissingen kunnen de verzoekende partijen na het verstrijken van het termijn van het bevel niet langer in dit centrum verblijven en zullen ze ofwel op straat terechtkomen, ofwel worden « opgevangen » in een open terugkeercentrum met het oog op hun terugkeer naar Spanje. Er wordt ook door het opvangcentrum te Bierset bevestigd dat de verzoekende partijen slechts tot en met 5 mei 2015 in het centrum kunnen blijven (stuk 18).

Met andere woorden belanden zij zonder meer op straat.
*Als de verzoekende partijen opteren voor een open terugkeercentrum is ook dit slechts een tijdelijke oplossing want de verzoekende partijen kunnen daar slechts **30 dagen verblijven** (stuk 4).*
*In een open terugkeercentrum is voorzien in een verplicht terugkeertraject voor onwettig verblijvende gezinnen met kinderen die materiële opvang vragen. Elk gezin dat wordt opgevangen, **moet meewerken aan een dergelijk project** (stuk 4).*
*Als het begeleidingstraject faalt, **kan de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële opvang beëindigen en het gezin vasthouden** in het geval (stuk 4):*
- de verblijfsvergunning werd afgewezen met een bevel om het grondgebied te verlaten en als de vrijwillige terugkeer niet plaatsvindt binnen de toegestane termijn OF; - het gezin zijn traject niet aanvat of niet verderzet;
- tenzij het gezin niet repatrieerbaar is op grond van:
o artikel 3 E.V.R.M. (folterverbod);
o artikel 8 E.V.R.M. (recht op gezinsleven) of
o omstandigheden buiten zijn wil.
*Als de Dienst Vreemdelingenzaken beslist tot vasthouding wordt het gezin daarvan schriftelijk op de hoogte gebracht. **De opvangstructuur verwittigt de Dienst Vreemdelingenzaken als het gezin er niet meer verblijft. De Dienst Vreemdelingenzaken kan de politie laten optreden.** Eerst wordt het gezin overgeplaatst naar een open woonunit.*
De effectieve terugkeer van het gezin wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken voorbereid (stuk 7).
*Uiteraard durven de verzoekende partijen zich met de minderjarige kinderen niet aan te bieden bij een open terugkeercentrum om verder materiële opvang te kunnen ontvangen, nu er eerst een verklaring dient te worden ondertekend. Dergelijke "verklaring" is in wezen een instemming met een terugkeertraject **en kan bijgevolg tot een gedwongen terugkeer leiden.***
Als zij niet opteren voor een open terugkeercentrum kunnen zij ook niet meer verblijven in het huidige centrum, hetgeen betekent dat de verzoekende partijen op straat zullen terechtkomen waardoor een vordering tot een gewone schorsing nooit op tijd zou komen.
*Aangezien het in casu om minderjarigen dient bijgevolg rekening gehouden te worden met artikel 48 van voormeld K.B van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de woonunits, als bedoeld in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Indien de familie niet meewerkt aan de daadwerkelijke terugkeer, kan ze het voorwerp uitmaken van een vasthouding in een gesloten centrum waarvan de werkingsregels bepaald worden door het koninklijk besluit van 2 augustus 2002." Nergens wordt bepaald wat beschouwd wordt als 'niet meewerken', hetgeen **onvoldoende rechtsbescherming biedt voor minderjarigen.***
*De vrees van de verzoekende partijen dat de minderjarige kinderen in een gesloten centrum terecht zouden komen is rechtmatig. Er is dienaangaande **geen enkele garantie** voor de eerbiediging van artikel 3 E.V.R.M. De opsluiting van minderjarigen is, immers, onwettelijk.*
België werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals veroordeeld wegens schending van artikel 3 E.V.R.M., precies omdat minderjarigen – in – opsluiting "worden blootgesteld aan vrees en minderjarigheid en het in gevaar brengen van hun ontwikkeling" (E.H.R.M. 13 december 2011, nr. 15297/09, punt 68 – 69).
Minderjarige kinderen, zoals in casu, zijn zich uiteraard reeds bewust van hun omgeving dat er de invloed er van ondergaan, zelfs al zijn ze vergezeld door hun ouders. Het risico van een gedwongen terugkeer is eveneens strijdig met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.
Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar twee vonnissen van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge waarbij geoordeeld dat opvang in terugkeercentrum strijdig kan zijn met het recht op opvang in een federaal opvangcentrum en er rekening dient gehouden te worden met het belang van het kind (stuk 5).
Bovendien is de situatie in Spanje schrijnend en worden de asielzoekers aan hun lot overgelaten. Het is dan ook noodzakelijk en dringend om een effectief onderzoek te doen van de grieven gebaseerd op artikel 3 E.V.R.M. en dit wegens de situatie in Spanje en de kwetsbaarheid van de verzoekende partijen.
Eveneens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen afkomstig zijn van Syrië, een land in oorlog, en dat zij al jaren werden gekweld door het vele geweld. Eveneens hebben zij allen samen, ook de drie kleine kinderen, een lange reis achter de rug en verkeren zij nu nog altijd in onzekerheid.
Gelet op de bestreden beslissingen komt hun situatie nu in een nieuw daglicht te staan en moeten zij hun opvangcentrum verlaten. Dit brengt uiteraard opnieuw een nodeloze ontworteling mee van deze al zo gekwelde familie, terwijl een schorsing van de bestreden beslissingen ervoor zou zorgen dat de verzoekende partijen in hun huidig opvangcentrum kunnen blijven.
De uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure zou voor de verzoekende partijen dan ook onherroepelijk te laat komen.

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijke karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet)."

2.3.3. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat om aan de vereisten van artikel 13 EVRM te voldoen zij de mogelijkheid hebben om een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenwel tonen zij in casu niet aan dat zij deze vordering niet kunnen indienen wanneer desgevallend hun zaak imminent wordt wat in casu nog niet of niet het geval is. Zoals verzoekers zelf te kennen geven in hun verzoekschrift sluiten zij de mogelijkheid dat zij zullen opgevangen worden in een open terugkeercentrum niet uit. Indien dit niet het geval zou zijn, kunnen zij zich hiervoor richten tot de burgerlijke rechtbanken, desgevallend zetelend in kortgeding, ook bevoegd in de nodige sociale bijstand en materiële hulp die verzoekers desgevallend behoeven, wat verzoekers overigens aan de hand van de stukken (zie ondermeer stuk 5) die zij bijbrengen ook aantonen. Voorts wordt onafdoende aangetoond dat een gewone schorsing te laat zou komen. Verzoekers geven zelf te kennen dat er verschillende hypotheses mogelijk zijn alvorens er sprake is van een gedwongen verwijdering of van een vasthouding en sluit overigens hic et nunc niets uit dat in het kader van een begeleid terugkeerproject verzoekers hun situatie anders evalueren. Zelfs indien er een vasthouding of repatriëring zou tussenkomen, wat hic et nunc hypothetisch is, dan nog kunnen verzoekers in het kader van een vordering tot uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing beogen. Evenwel is dergelijke vordering thans voorbarig.

In de mate dat verzoekers stellen dat zij slechts 30 dagen kunnen verblijven in een open terugkeercentrum en materiële opvang zouden ontberen, kunnen zij zich richten tot de burgerlijke rechtbanken.

Waar verzoekers stellen dat : *"Als het begeleidingstraject faalt,* ***kan de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële opvang beëindigen en het gezin vasthouden*** *in het geval (stuk 4):*
- de verblijfsvergunning werd afgewezen met een bevel om het grondgebied te verlaten en als de vrijwillige terugkeer niet plaatsvindt binnen de toegestane termijn OF; - het gezin zijn traject niet aanvat of niet verderzet;
- tenzij het gezin niet repatrieerbaar is op grond van:
o artikel 3 E.V.R.M. (folterverbod);
o artikel 8 E.V.R.M. (recht op gezinsleven) of
o omstandigheden buiten zijn wil.
Als de Dienst Vreemdelingenzaken beslist tot vasthouding wordt het gezin daarvan schriftelijk op de hoogte gebracht. ***De opvangstructuur verwittigt de Dienst Vreemdelingenzaken als het gezin er niet meer verblijft. De Dienst Vreemdelingenzaken kan de politie laten optreden.*** *Eerst wordt het gezin overgeplaatst naar een open woonunit."*, gaan zij voorbij aan de bewoording in de verschillende hypothesen *"kan"* en is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe niet verplicht. Bovendien tonen de bijgebrachte stukken 5 aan dat verzoekers zich met betrekking tot deze problematiek kunnen wenden tot de arbeidsrechtbank, ook wat de opvang en de duur van een verblijf in een centrum betreft. Het gegeven dat verzoekers op straat zullen belanden is vooralsnog geenszins aangetoond. In de mate dat verzoekers er voor vrezen dat zij zullen worden opgesloten merkt de Raad op dat dit gevolg voortvloeit uit een nog niet bestaande beslissing tot vasthouding waarvoor in elk geval de Raad niet bevoegd is, gelet op het bepaalde in artikel 71 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers erop wijzen dat de opsluiting van de kinderen in een gesloten centrum artikel 3 EVRM zou schenden dient zij deze grief te richten tot de bevoegde rechtbank.

Waar zij stellen dat een gedwongen terugkeer van de kinderen, bedoeld wordt naar Spanje, in strijd is met de bepalingen van het "Kinderrechtenverdrag" kan de Raad enkel vaststellen dat een gedwongen terugkeer niet voorhanden is.

Voorts wordt er opgemerkt dat het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet tot doel heeft verzoekers in hun huidig opvangcentrum te kunnen laten verblijven, wat verzoekers blijkbaar wensen te verkrijgen.

Waar verzoekers stellen dat *"Bovendien is de situatie in Spanje schrijnend en worden de asielzoekers aan hun lot overgelaten. Het is dan ook noodzakelijk en dringend om een effectief onderzoek te doen van de grieven gebaseerd op artikel 3 E.V.R.M. en dit wegens de situatie in Spanje en de kwetsbaarheid van de verzoekende partijen.*

Eveneens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen afkomstig zijn van Syrië, een land in oorlog, en dat zij al jaren werden gekweld door het vele geweld. Eveneens hebben zij allen samen, ook de drie kleine kinderen, een lange reis achter de rug en verkeren zij nu nog altijd in onzekerheid." , kunnen zij deze grieven kenbaar maken in een gewone vordering tot schorsing, of indien er zich in de toekomst al een imminentie zou voordoen, in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Volledigheidshalve wordt er nog opgemerkt dat huidig geschil niet vergelijkbaar is met het geschil behandeld in het arrest 131 614 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alwaar het om een gezin met zes kinderen ging, waarvan twee ernstig ziek. Bovendien dient elk geschil individueel te worden beoordeeld.

De opmerkingen op pagina's 2 en 3 van de nota van de verwerende partij zijn correct.

2.3.4. Nu het wettelijk vermoeden in casu niet speelt, en ook niet blijkt noch wordt aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen imminent zou zijn (er is geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgelegd en niets belet verzoekers een gewone vordering tot schorsing in te dienen die kan geactiveerd worden van zodra er imminentie ontstaat), moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook worden afgewezen.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De loutere vrees dat de bestreden beslissingen op ieder ogenblik kunnen uitgevoerd worden, bevat niet het bewijs dat over een schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekers reeds daadwerkelijk zijn verwijderd (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

De verzoekers tonen derhalve niet aan dat zij het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij brengen ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en vijftien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	M. BEELEN